

Alina ANDREI și Sorin FRANCU

Alina MANG

Sebastian „se joacă” la Focșani

În țară sunt multe teatre ce se găsesc în situații jalnice. Fie ele teatre de tradiție, cu clădiri aflate în patrimoniul național, unde sau s-au jucat de-a lungul timpului spectacole memorabile și s-au perindat actori de seamă, fie ele, pur și simplu, teatre importante pentru sufletul unei urbe, pentru mișcarea ei artistică și intelectuală. Întreținerea lor, restaurarea, supraviețuirea clădirilor cât și a personalului artistic și administrativ sunt probleme care devin spinoase și sunt pasate (cu pase lente și lungi!), precum mingile de ping-pong, de la forurile municipale la cele județene ori invers. Bugetul alocat fiind oricum prea mic (și redus sistematic an de an), rămân ca speranță salvatoare subvențiile pe care vreun Mecena local este dispus să le acorde, pentru că vede în teatru un locaș de cultură ce poate fi mândria orașului. Dar și atunci când există responsabilitate față de actul culturii, bunăvoință și nu sunt bani... ne întoarcem de unde am plecat. E un cerc vicios în care se învârt de ani de zile multe teatre din provincie în dorința disperată de a supraviețui, spre a nu-și priva publicul de mirajul și bucuria serilor de spectacol.

Captivi în acest cerc, cu fonduri de cele mai multe ori insuficiente, fără o sală proprie și adecvată, îți vine greu să crezi că cineva mai are chef să facă teatru. Și, totuși, la Focșani așa se întâmplă! Astfel, s-a montat *O noapte furtunoasă* (I.L. Caragiale), *Slugă la doi stăpâni* (Carlo Goldoni), *Trei nopti cu Madox* (Matei Vișniec), *Transfer de personalitate* (Dumitru Solomon); și sunt doar câteva exemple de texte jucate la Teatrul Municipal din Focșani în ultima perioadă. Exemple cu „greutate”, autori importanți, partituri scenice diverse, atacate cu mult curaj de

o trupă din care cei mai mulți membri nu au studii de specialitate. Au însă dăruire, disponibilitate, dorință de a împărtăși publicului trăirile lor și, de asemenea, respect și atașament față de cei care-i conduc în această aventură: regizorii.

Am putut observa toate acestea „la cald”, la premiera *Jocul de-a vacanța* după textul lui Mihail Sebastian. Spectacolul s-a jucat pe scena Ateneului, cam improprie de altfel, cu arlechini doar bănuți, intrând în sarcina decorului să mascheze și intrările și ieșirile actorilor. E păcat, dacă te gândești că în Focșani exista până mai deunăzi o superbă clădire a teatrului, aflată în continuă restaurare de câțiva ani buni și care nu se știe când sau dacă se va mai încheia vreodată. În speranța că se vor putea întoarce pe scena unde au jucat Ion Manolescu, Tony Bulandra, Agatha Bârsescu, artiștii focșăneni își tot fac „stagiul” la Ateneu și în alte săli unde sunt doriți și așteptați. Greutățile îi determină să fie solidari, se strâng cu înverșunare în jurul regizorului, încercând să dea tot ce e mai bun. Drept e că, de această dată, și regizorul – Cătălin Naum – este unul dintre cei care știu să obțină acest lucru. Așa se întâmplă la Podul bucureștean, de unde s-au desprins actori, de succes acum, care nu au uitat însă tot ce au învățat acolo și că au rămas în familia „podarilor”, așa se întâmplă la UNATC, la orele sale de actorie. „Studentii” focșăneni au acceptat conștiincioși propunerile „profesorului”, s-au străduit, dar drumul către personajele lui Sebastian se pare că a fost mai anevoios. Sau viziunea lui Naum asupra „jocului de-a fericirea” nu a fost suficient de explicită. În pensiunea *Weber* se produc lucruri ciudate, misterioase, care dau tonul unui joc în care se vor prinde până la urmă toți locatarii ei: de-a vacanța. Dar adevăratul joc este cel de-a fericirea, ai cărei protagoniști și inițiatori sunt *Corina* și *Ștefan*. Acest cuplu trebuie să fie cheia întregului spectacol și tocmai ei se „văd” cel mai puțin. Nu atât ca personaje distincte, ci ca relație de intimă complicitate, care se construiește treptat între ei și care se deduce și din relația fiecăruia cu celelalte personaje. Între cei doi planând prea multă incertitudine și mister, sunt compromise și raportările lor la *Bogoiu*, *Jeff*, *Madam Vintilă*, *Maior*... Nuanțările nu sunt destul de evidente. Stridențele din interpretarea Adinei Andrei arată că ea încă nu și-a găsit personajul, nu este acea *Corină* – propusă de regizor – care deține secretul, știe tot și trage sforile din umbră. La fel și Ștefan. Mai mult fad, păcălitorul păcălît își pierde din farmec în interpretarea adeseori impersonală a lui Adrian Rădulescu. Împreună cu aceștia, Paula Grosu, o *Madam Vintilă* credibilă, Sorin Francu, un *Bogoiu* conspirativ, mereu alături de *Corina*, lipsit însă de orice filon nostalgic, Valentin Cotigă, un *Maior* aproape ramolit, care pare cu adevărat „să bată în retragere”, Adrian Rachieru în *Jeff* și Sorin Rusu în *Mecanicul* contribuie la desfășurarea scenică a „jocului”. O apariție aparte, ciudată este cea a lui Mihail Spiridonescu care, fără vorbe, costumat pe jumătate femeie, jumătate bărbat îi reprezintă pe intrușii la pensiunea *Weber*: *Călătorul* și *Călătorea*.

Am văzut, ieșind de la spectacol, mulți tineri comentând. În mod cert nu veneau pentru prima oară. Au urmărit acțiunea, poate au vibrat la lirismul lui Sebastian. Probabil vor reveni la Ateneu sau unde va mai ține spectacole Teatrul Municipal. Ce vor vedea și cum? Aici trebuie să intervenim noi, oamenii de teatru, cei care consemnează spectacolele, le discută și trebuie să le aducă în atenția membrilor breslei. Așa cum sunt, cu părțile lor bune și rele. Fără să le ignore. Este foarte important că la Focșani se face teatru. Artiștii de acolo așteaptă să-i vedem, să-i ascultăm, dar mai ales să le vorbim! Doar având grijă de prezent ne putem asigura viitorul.

Teatrul Municipal din Focșani: *Jocul de-a vacanța*, un spectacol de Cătălin Naum după Mihail Sebastian. În distribuție: Adina Andrei, Adrian Rădulescu, Sorin Francu, Paula Grosu, Adrian Rachieru, Valentin Cotigă, Sorin Rusu, Mihail Spiridonescu. Data premierei: 20 februarie 2003.